

Ἡ ἀρχή μου εἶναι νὰ μὴν ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

ΘΡΟΙ ΑΠΑΡΑΒΑΤΟΙ.—Συνδρομὴ προπληρωτῆ στὴν Ἑλλάδα 12 δρ. στὸ ὄνομα τῆς Ἑλλάδος 18. Ἐκδόεται τοῖς τῆς ἐβδομάδος, ἀπὸ 7—8:30 π.μ. λιβάδες φύλλα. Γὰ κάμμιαν καταχώρησιν δὲν ἔχει πληρωμὴ, οὔτε γὰρ τὰς γνωστοποιήσεις. Κἀμμιαν καταχώρησιν εἴτε τυπωθῆ, εἴτε μὴ, δὲν ἐπιστρέφεται. Ὅσοι μᾶς στέλλουν γράμματα πρέπει νὰ ἔχουν πάντοτε ὑπογραφή, καὶ ἡ ὑπογραφή τους θὰ τυπώνεται. Διέφευξες κάμμιαν δὲν γίνεται, καὶ ὅσοι θέλουν νὰ κάνουν τέτοιαις ἄς πᾶν σ' ἄλλαις ἐφημερίδαις. Γραφε ξεγράψε δὲν ἔχει. Ὅσοι γράφουν πολλὰ, νὰ ξέρωσιν πῶς τὰ γράμματά τους δὲν θὰ διαβάζωνται.

Ἀθήναι, 4 Φεβρουαρίου 1885

Ἄριθ. 140+138+58

ΜΑΣΚΑΡΑΔΙΚΑ.

Οἱ καλλίτεροι

μασκαράδες ἀπὸ ὅλους εἶναι ἐκεῖνοι ὅσοι σήμερα θὰ διαβάσουν τὸν Παληάνθρωπο, δεύτερος ἀπ' αὐτοῦς ἔρχεται ὁ Πετρέλαιος καὶ τρίτος ἐγώ.

Καὶ

ἀποδείξεις. Καὶ σεῖς μὲν εἶστε μασκαράδες γιὰτὶ ἐνῶ βγαίνετε στοὺς δρόμους, νὰ δῆτε μασκαράδες—δὲν βλέπετε ὅ,τι οἱ μασκαράδες κυττάζουν τὰ δικὰ σας τὰ ἀμασκάρευτα μούτρα καὶ φωναζουν,—αἱ, αἱ, νὰ ἕνας μασκαράς.

Δεύτερο

ὁ Τρικουπίης, διότι καθὼς τὸν κατάντησε ἡ βουλή εἶναι πλέον ἄλτρο καὶ μασκαράς ἀποκρηάτικος.

Καὶ

τρίτος ἐγὼ ποῦ ἤθελα νὰ σὰς βγάνω καὶ σήμερα φύλλο, γιὰ νὰ μασκαρέψω καὶ τὸν Παληάνθρωπο, μαζὺ μὲ ὅλους τοὺς μασκαράδες τοὺς δεῖνα καὶ τοὺς τάδε.

Χτὲς

ὁ Κώστας Τσιρτσιρῆς ἐργατικὸς ἄνθρωπος, ἀφοῦ πῆρε τὸ βδομαδιάτικόν του πῆγε καὶ ψούνησε γιὰ τὸ σπίτι του, λίγο γουρουνόπουλο, μακαρούνια καὶ τὰ λοιπὰ χρειαζόμενα καὶ μαγειρεψε χτὲς τὸ βράδυ ἡ γυναῖκά του ὅλα πλουσιοπάροχα.

Κάθονταὶ στὸ τραπέζι καὶ λέει ὁ ἄντρας στὴ γυναῖκα :

— Αἱ καὶ χωρὶς ψωμί θὰ τὰ φάμε αὐτά ;

— Βρὲ ἄντρα, καλὰ λὲς, ψωμί δὲν ἔχομε.

Βγαίνουν καὶ οἱ δύο στὴ γειτονιά γιὰ ζητιανιά ψωμιοῦ.

Μὲ πολλὰ γέλια καὶ χωρατὰ οἰκονομήθησαν ἀπὸ τοὺς γείτονες καὶ γύρισαν στὸ σπίτι χαρούμενοι καὶ ἔλεγε ὁ ἄντρας στὴ γυναῖκα :

— Νὰ σοῦ πῶ, συντέκνισα, δὲν εἶναι ἄσχημη δουλεῖα, νὰ κάνωμε καὶ κάπου κάπου πῶς δὲν ἔχομε ψωμί καὶ νὰ βγαίνωμε στὴ διακονιά. Πόσο πῆρες σὺ ;

— Ἀνάμισυ καρβέλι.

— Καὶ ἐγὼ ἕνα καστοτάρι, γιὰτὶ μοῦ εἶπαν πῶς μοῦ φτάνει αὐτὸ ἐγὼ νὰ φάω μοναχός μου, καὶ σὺ νὰ μείνης νηστικὴ ποῦ δὲν φροντίζεις ἀπὸ ἡμέραις νὰ πῆς πῶς δὲν ἔχομε ψωμί. Καὶ κάτι μπόλικό σου τὸδῶσαν ἐσένα ;

— Ἄμ δὲν ξέρεις ὅτι ἡ γυναῖκες ἔχουν τὴ χάρι. Μπὰς καὶ δὲν δίνωμε καὶ μεῖς στοὺς γείτονες ἀπὸ ὅ,τι ἔχομε.

Φτάνουν σπῆτι καὶ βρίσκουν ὅλο τὸ σκυλολόγιον καὶ γατολόγιον τῆς γειτονιάς καὶ τσουμπουσίαζε, τὸ γουρουνόπουλό των καὶ τὰ ἀποδέλοιπα.

Ἐφαγαν λοιπὸν μόνον τὸ ψωμί τῆς γειτονιάς μὲ λίγο ποντικοφαγόμενο τυρί, ὅταν δὲ τῆς εἶπε ὁ ἄντρας τῆς.

— Αἱ τώρα καλὰ καμώματα εἶναι αὐτὰ νὰ μὴ μοῦ θυμῆσῃς ἀπὸ τὸ πρῶν πῶς δὲν εἶχαμε ψωμί μόνον νὰ γίνωμε ἀποκρηάτικη μέρα ρεζίλιδες στὴ γειτονιά μας ;

— Ἄμ καὶ μ' ἄφησαν, ἄντρα, οἱ φίλοι σου ὅλη μέρα νὰ ἡσυχάσω, μὲ τὸ μπαῖνε βγαῖνε ὁ ἕνας. Δὲν ξέρεις πῶς κουράστικα σήμερα. Νὰ ἡ γόφοι μου μὲ πονοῦν ἀκόμα.

Ὅ,τι καὶ ἂν ἤχα τοὺς ἔδωσα καὶ ἔφαγαν καὶ ἂν ἦναι δὰ καὶ παραπονεμένοι, χαλάλι νὰ τοὺς γίνῃ.

Ἐσκυψε τὸ κεφάλι του ὁ ἄντρας τῆς γυναῖκάς του, κράτησε λίγο τὴν κορυφή του σὰν νὰ τὸν ἔπιασε πονοκέφαλος καὶ πῆγε καὶ κοιμήθηκε.

Νὰ ἀνδρόγυνο φιλήσυχο.

Στὸ δρόμο

Χτὲς συναπαντήθησαν δύο φουσατά μασκαρεμένων γυναικῶν τὸ ἕνα πῆγαινε καὶ τὸ ἄλλο ἐρχότανε καὶ λένε ἀναμεταξὺ τους ἡ γυναῖκες ἐκεῖ ποῦ μπερδεύτικαν.

— Μπὸν σουὰρ μαντάμες ἔ ντέ μαντεμουαζέλες, μασκαρευθήκατε καὶ σεῖς, καὶ μεῖς μασκαρεμένες πάμε ἐκεῖ ποῦ μᾶς προσκάλεσαν καὶ θὰ σὰς περιμένωμε.

Ἄμα ποῦ ἔφυγαν ἡ γυναῖκες ποῦ πρωτοκουβέντιασαν πλησιάζουν ἡ ἄντρες καὶ οἱ συγγενεῖς τῶν ἄλλων μασκαρεμένων γυναικῶν καὶ τοὺς ρωτοῦν.

— Τῆς γνωρίζετε αὐταῖς τῆς γυναῖκες ;

— Ὅχι καὶ τόσο, ἀλλὰ ἀπὸ κάπου θὰ μᾶς ἦναι γνῶριμες. Τῆς γνωρίσαμε ἀπὸ τὴ φωνὴ τους. Εἶναι ὅλαις φίλαις μας.

Μωρέ είναι μπουραδόμες. Πάμε σπῆτι πίσω νά σᾶς συχαρώ γιά τῆς νέαις φιλινάδες σου, εἶπε ὁ ἄντρας μιανῆς ποῦ φαίνεται νά ἔχε περισσότερο φιλότιμο ἀπό τοὺς ἄλλους, πάμε πίσω σπῆτι.

Καὶ γύρισαν καὶ χωρίστηκαν ὅλη ἡ παρέα εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη.

Στὸ δρόμο ὅμως ποῦ πήγαινε τὸ πρῶτο ἀνδογόνο ἀκούστηκε μιὰ ἐκρηκτικὴ δυνατώτερη καὶ ἀπὸ τὸ πυριτιδοποιεῖον τοῦ μπαρουτιοῦ τῶν Ἀηοτριβειῶν, καὶ ἐτράνταξε ὅλο τὸ σῶμα τῆς γυναϊκάς του.

Ἦτανε ἕνας σφάλιαρος ἀπροσδόκητος καὶ ἐκρηκτικός.

Ἐπειτα ἔβανε σάν ζαλισμένος καὶ αὐτὸς τὸ χέρι του καὶ κρατύωσε τὸ κούτελο του.

Φαίνεται γιὰ νά δῆ ἂν τοῦ εἶχαν αὐτῶσπῳ τότε τίποτα.

Αὐτὰ ἔχουν ἡ ἀποκρηκτικὴ, ἐν αἰς καὶ κερατάδε, δέον γενέσθαι τοὺς ἄνδρας, καὶ σὰς τὸ λέγω αὐτὸ περὶ διὰ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ γιὰ νά μὴ τὸ καταλάβετε.

Μία

κυρία ποῦ κατοικᾷ ἐκεῖ τοντὰ στὴν Ἀκαδημία ἤθελε νά πάη στὸ χορὸ, οὐλά τῆς τὰ εἶχε ἀλλὰ τὰ παπούτσά τῆς μόνο τῆς ἔλειπαν παράγγειλε λοιπὸν στοῦ κύρ Φωστήρα τὸ ὑποδηματοποιεῖον τῶν παπουτσῶν, ἀνδρῶν τε σὺν γυναϊκῶν, ἕνα ζευγάρι μπότες. Τῆς πέρνει ἡ κυρία καὶ πάει στὴν ἀλλή κάμκρα καὶ τῆς φορᾷ καὶ βγαίνει ὄξω καὶ λέει του κάφα.

— Πολὺ καλὰ, περάσετε μεθαῦριο νά πάρετε τὰ λεπτά σας.

— Μὰ κυρία, δὲν κάνει πίστωση τὸ κατάστημα.

— Μοῦ εἶναι ἀδιάφορον, τώρα τῆς φόρεσα, γιὰ λίγες μέραις δὲν χάθηκε ὁ κόσμος.

— Ἀφοῦ χάθηκε γιὰ σᾶς ποῦ κάνετε τὴν κοτζάμ κυρία καὶ θέλετε νά πάτε μὲ παπούτσά βέρεσῃ στὸ χορὸ, καὶ γιὰ μὲ νά μὴ χάθῃ, ποῦ τὸ ἀφεντικό μου θὰ μοῦ τὰ κρατήσῃ ὅλα ἀπὸ τὸ μεροδουλί μου.

— Αἱ πήγαινε δὲν πληρώνομε σήμερα.

Καὶ πέρασαν τώρα τόσαις μέραις καὶ ποτὲ δὲν ἦρθε αὐτὸ τὸ σήμερα μ' ὄλον ὅτι ἡ μαντεμοναζέλ ἔκανε τὴ φουγούρα

(3) **ΥΠΟΦΥΛΛΙΣ**

ΕΝΑΣ ΜΑΣΚΑΡΑΣ

Ὅταν κάθισε ὁ σύντροφος τοῦ Κολοκυθόπουλου στὸ τραπέζι ποῦ ἦτανε οἱ δύο τους μὲ τὸν Πετειναρόπουλο καὶ τὰ λέγαν μὲ τὴ μισὴ στὴ μέση, ἀφοῦ τοὺς καλοσπέρησε γλυκὰ γλυκὰ ἔκλεισε τὸ μάτι στὸν Κολοκυθόπουλο.

— Τί γινίκατε, ἀδερφοί, εἶπε, ἐγὼ σᾶς ἔχασα καὶ πήγαινα σάν κάδουρας στὴν ἀμουδιά νά βρῶ συντροφιά. Καλῶς τὰ χαίρεστε. Μὲ δέχστε στὴν χρυσὴ σας παρέα.

— Κάτσε, πατριώτη, ἀκούς ἐκεῖ, καὶ ποῦ γυρίζεις ὡς τὰ τώρα, ρώτησε ὁ Κολοκυθόπουλος τὸν σύντρόφου του, καὶ τοῦ κλείσε τὸ μάτι κι' αὐτὸς, καὶ πῶς πᾶν τὰ πράγματα ὄξω.

— Καλὰ, καλὰ πολὺ καλὰ μάλιστα, πῖετε το λοιπὸν νά κεράσω κι' ἐγὼ ἀπόψε ἔχω χέρι.

— Καὶ γιὰ τὰ πολιτικὰ τί μαθάνεις, θὰ πῆσῃ ὁ Πετρελάιος;

— Κομμάτια νά γίνῃ καθὼς μᾶς κατάντησε. Γιὰ νά σοῦ πῶ ἀληθινὰ, πέρασε καθόλου ἀπὸ τὴν ζαδέρη σου;

— Ὅχι. Ἐσὺ;

— Οὔτε. Ὁραία τὰ καταφέραμε καὶ οἱ δύο ν' ἀφήσωμε τὸ κορίτσι ἐρημὸ σιὸ σπῆτι νά κλιῆ, ἀμ δὲν τὴν ἔπερνε νά τὴν πήγαινε στὴν γυναϊκά μου ἢ στὴ δική σου, ἀμ ποῦ νά σοῦ φτάσῃ τὸ κεφάλι ἀφοῦ κουβεντιάσεις γιὰ πολιτικὰ.

— Καὶ μ' ὅλα ταῦτα, κύριέ μου, ἐγὼ φροντίζω καλλίτερα ἀπὸ σένα γιὰ τὴν Θεωνίτσα μας. Νὰ ἐδῶ κἄτι λέμε μὲ τὸν πατριώτη Πετειναρόπουλο.

τῆς στὸ χορὸ μὲ ξένα παπούτσα, καὶ δὲν θέλει δᾶ ἀμφιβολία ὅτι καὶ μὲ ξένα ρούχα.

Αὐτὰ ὅλα ἱστορικὰ, καὶ ἂν ἡ κυρία δὲν πληρώσῃ τὰ παπούτσα τοῦ φτωχοῦ ἐργάτου θὰ δῆ τὸ ὄνομα τῆς μακρῆς πλατῆς.

Τι μὲ τὸν ἰδρωτὰ τῆς φτωχολογιᾶς θὰ πάτε νά χορεύετε σεῖς, ἢ ἀπενταρῶσες καὶ φουγουαρίζουσες μὲ ξένα ρούχα.

Προσέχετε, καταστηματαρχαί, προσέχετε, γιὰτὶ καθὼς καταντήσαμε πρέπει νά πάσῃ τὸ κρέτιτο σὲ κάθε χρυσογαδουρικὸ σπῆτι, γιὰτὶ ἐννοοῦν, ἀφοῦ μᾶς ἔραγαν μὲ τὰ δάνεια, τῆς μετοχαῖς τους, Κωπαιτῆδες, τράπεζες καὶ λοιπῆ, ἐννοοῦν, λέμε τώρα νά μᾶς ἀρπάξουν καὶ αὐτὸ τὸ ψωμί ἀπὸ τὸ στόμα.

Καὶ νά γράψετε ὅλοι ἐκεῖνο τὸ πασίγνωστο στερεότυπο ἀπάνω στὰ καταστήματά σας, ἤγουν.

Σήμερα πίστωση δὲν ἔχει, αὔριον ἔχει.

Ο

Μπουρδοβάνος ἔλεγε στὴ γυναϊκά του ἀπὸ σήμερα τὸ πρῶτο.

— Καὶ τί θὰ φᾶμε αὔριο τὴ καθαρὴ δευτέρα γυναϊκα, καὶ ποῦ θα πάμε νά κάνωμε τὰ κούλουμα;

— Ἐγὼ στὸ σπιτάκι μου, καὶ σὺ πήγαινε ὅπου θέλεις.

— Καὶ τί θὰ φᾶς σὺ σπῆτι σου, τί θέλεις νά σοῦ πάρω;

— Τρώγω ἐγὼ ὅτι καὶ ἂν βρεθῇ μπροστά μου.

— Αἱ τότε εἶμαστε σύμφωνοι. Κάνε σὺ τὴν καθαρὴ δευτέρα αὔριο σπῆτι σου κι' ἐγὼ ὅπου θέλω.

— Καὶ ἐγὼ ὅπου θέλω τοῦ ἀπάντησε ἡ γυναϊκά του.

Ε' Θεελ

νά πάω αὔριο στὰ Μέγαρα μὲ τὸν σιδηρόδρομο, ἀλλὰ κἄτι μασκαράδες μοῦ εἶπαν πῶς οἱ Μεγαρίτες, μὲ περιμένουν μὲ κἄτι μανιφέλες ἐκεῖ, γιὰτὶ λέει τοὺς ἔγραψα ἄσχημα πράγματα καὶ τοὺς θύμωσα, γι' αὐτὸ προτιμῶ νά πάω στὴ Λεψίνα, καὶ ἐπειδὴ καὶ κεῖ κἄτι συμβαίνει, καὶ μποροῦν νά μὲ μεθύσουν καὶ νά μ' ἀφήσουν νά γυρίσω πίσω, γιὰ τὸν τοιοῦτον λόγον, προτιμῶ καὶ λέγω, πῶς ὅσο θέλουν ἐν ἡσυχίᾳ νά

— Σὲ καλὴ ὥρα. Ἀμήν. Γιὰ λέτε καὶ μένα νὰ ξέρω, ἂ, χωρὶς τὴν ἀδεία μου σὺ κύριε προξενολογᾶς μοναχὸς σου τὴν ἀνυψά μου, δὲν τὸ καταδέχομαι καὶ σᾶς τὰ χαλῶ. Λοιπὸν, ἐβίβα μία, καὶ καλὴ πρόοδο νά ὀσῃ ὁ Θεὸς στὴν ὑπόθεσι, νά δοῦμε καὶ μεῖς καὶ τὸ κορίτσι μας νοικοκυρμένο καὶ τὸν πατριώτη ἀπὸ δῶ νά μᾶς εἶναι πλέον συγγενῆς. Ἐβίβα τῆς.

— Ἐβίβα, εἶπε καὶ ὁ Πετειναρόπουλον κομμάτι μουνδιασμένος γιὰτὶ εἶδε πῶς τοῦ ρίχτηκαν στὰ γερά.

— Αἱ, ντὲ, τί συλλογίζεσαι, μιὰ ἀπόφραξι εἶναι, εἶπε ὁ Κολοκυθόπουλος χιζιδεύοντας στὶ πλάτη τὸν Πετειναρόπουλο, κάντηνε νά τελειῶνῃ. Ἐνοῦς πράγματος ποῦ θὰ βγῆ ἡ ψυχὴ του, ἄς βγῆ μιὰ ὥρα ἀρχίτερα. Εἶναι καιρὸς σου, τί θέλεις πλιὸ νά γεράσης καὶ σὺ νά μὴ μπορῆς νά πάρῃς τὰ κἄτι σου. Καὶ ποῖα σὲ πέρνει τότε;

— Ἐβίβα, ἀπάντησε ὁ Πετειναρόπουλος, ἔχω κἄτι μεροδεψοδουλιαῖς στὴ πατριδά καὶ πρέπει πρῶτα νά δῶ πῶς θὰ τὰς ἀποτελειώσω κι' ἀπὲ σκεφτόμαστε δὲν χάθηκα ἢ μέραις.

— Ἄ, ἂ, σετεμάς θὰ τὰ πουλήσης αὐτὰ; Πῆς ἀδερφέ μου πῶς δὲν τὸ θέλεις τὸ κορίτσι νά τελειῶνουν ἢ κουβέντες, ἐμεῖς δὲν σὲ πιᾶσαμε ἀπὸ τὸ λαιμὸ, ἐδῶ ἔτσι μιλοῦμε σάν πατριώτες, καὶ εἶπαμε καὶ κοντὰ στὴν πατριδά καὶ νά συγγενολογῶσῃμε, νά μὴ πῆσῃ τὸ κορίτσι σὲ ξένα χέρια, ἂν καὶ μᾶς τὸ γυρέψαν ὡς τώρα τόσα ἀτομα ἀπὸ νοικοκυρσπίτα.

— Καὶ γιὰτὶ νά τοῦ κόβεται ὡς τώρα τὴν τύχη τοῦ κοριτσοῦ ποῦ θὰ ἦτανε ἀποκαταστημένο.

— Ἄ, μὴ τὸ λῆς αὐτὸ, πατριώτη, διότι πᾶς ἕνας γυρεύει τὸ καλλίτερο. Ἐμαθῶν πῶς ἔχει σπῆτι δικό τῆς καὶ τῆς ρί-

νά περάσουν τὰ κούλουμά τους δὲν ὑπάρχει καλλίτερη ἐξοχὴ, ἂν ἦναι καλὴ μέρα παρὰ στὸ χτήμα τοῦ Παπαδάκη ποῦ εἶναι ἐκεῖ στὸς ἀμπελοκήτους, ποῦ σταματᾷ ὁ ἱπποσιδηρόδρομος. Βλέπετε, βρε μασκαράδες πῶς φροντίζω ἐγὼ γιὰ σᾶς καὶ σᾶς λέγω ποῦ εἶναι τὰ καλὰ καταπότια;

Ἀὔριον λοιπὸν ἂν δὲν βρέξῃ καὶ δὲν χιονίσῃ, καὶ δὲν κᾶνῃ κρῶ, καὶ δὲν ἔχει ἀνέμο τοῦ ἀέρα, θὰ πάω στὰ Μέγαρα, καὶ στὴν Ἐλεψίνα, ὀλάκερος, στὸ Φάληρο καὶ στὴ Κηφισιά μισὸς καὶ μισὸς, γιὰτὶ αὐτοὶ οἱ κερατοσιδηρόδρομοι ποῦ πολιδόρησαν τὴν Ἀθήνα κοντεύουν νά μᾶς ἀποζουράνουν καὶ δὲν ξέρομε ποῦ νά πρωτοπάμε.

Στὴν ἀμουδιά ὅμως τοῦ Παλῆου Φάληρου, ἂν ἦναι καλοσύνῃ ἐκεῖ στὴν ἀκρογυαλιὰ σταυροπόδι καὶ ἀπάνω σ' ἕνα σενζαντὲ νά τραγουδᾷ τινὰς καὶ νά λῆῃ:

Ἄν ἦσουν θάλασσα κρασί,
ὦ, τότε τί δουλειὰ χρυσῆ!

κοντὰ σου νά πασχίσω
τὸ σπῆτι μου νά χτίσω.

Καὶ νά μεθῶ καὶ νά μεθῶ
χωρὶς ποτὲ νά βαρεθῶ,

νά πῖνω καὶ νά πῖνω
τὸν ἀφρισμένο οἶνο.

Ἄν ἦσουν θάλασσα κρασί,
τῶ ἔντι τί δουλειὰ χρυσῆ.

Σὰν ἄλκυὼν δική σου
νά ψάλλω τὴν ἀκτὴ σου.

Νὰ μὲ χτυπᾷ κάθε βραδυὰ
κουμανταρίας μυρουδιά

καὶ μέθη νά ἀρχίζῃ
νά μὲ ἀποκοιμίξῃ.

Ἄν ἦσουν θάλασσα κρασί,
τί τύχει τί δουλειὰ χρυσῆ,

ν' ἀκούω νά σφυρίζῃς
κι' ἀφροῦς κρασοῦ ν' ἀφρίζῃς...

χτηκαν. Ἐμαθῶν πῶς ἔχει εἰκόπεδο, καὶ τῆς ρίχτηκαν, ἔμαθῶν πῶς ἔχει κάμποσαις χιλιαδούλες στὴ τράπεζα καὶ τῆς ρίχτηκαν, ἔμαθῶν πῶς εἶναι φρόνιμη καὶ νοικοκυροπούλα καὶ τῆς ρίχτηκαν, ἀλλὰ καὶ μεῖς πάλι κάναμε τὸν λογαριασμό μας πῶς νά ἐξασφαλίσωμε τὴν τύχη τοῦ κοριτσοῦ ποῦ τὸ ἔρριξε ὁ Θεὸς στὰ χέρια μας ὀρφανὸ καὶ τὸ ἀναθρέψαμε σάν παιδί μας σάν νά τὸ γέννησαμε καὶ οἱ δύο μαζὺ ἀπὸ μιᾶς μάνας κοιλιά. Φέρε κρασί παιδί. Ἐτσι ποῦ λῆς, πατριώτη, καὶ νά μὴ τὰ παραξήγησῃς τὰ πράγματα. Τώρα λοιπὸν καλὴ ὥρα, ποῦ βροίκαμε ἕνα πατριώτη, γέννημα καὶ θράμμα τῆς πατριδάς μας,

— Ἄχ μωρέ καυμένη Δεμητσάνα πῶς σὲ ξεροθύμωσα—(μὲ τὸ καλὸ μὲ τὰ στεφάνια νά πάμε ὅλοι ἐκεῖ, νά τὴν κάψωμε ὅλη στὸ τουφεκίδι), καὶ εἶπαμε ἄς τοῦ κάνωμε πρότασι ἂν ἀγαπᾷ καλῶς, ἂν δὲν ἀγαπᾷ πάλι δὲν θὰ μαλλώσωμε. Πάλι φίλοι καὶ πατριώτες θὰ εἶμαστε σάν καὶ πρῶτα. Ἐβίβα.

— Ἐβίβα, εἶπε καὶ ὁ Πετειναρόπουλος σάν ἀφηρημένος ξεχασμένος, σάν νά μὴν ἀκουσε τίποτα ἀπὸ ὅσα τοῦ εἶπε ὁ σύντροφος τοῦ Κολοκυθικάπουλου Τσεντσερόπουλος, ἐβίβα, καὶ τοῦ χρόνου σὲ τέτοιαις καλαῖς μέραις νά ἦμαστε ὅλοι καλὰ καὶ καλλίτερα νά δώσῃ ὁ Θεός. Ἄ ναι ἀλήθεια; ἔφερα κάμποσα σακκιά τυρὶ κασσέρι καὶ βούτυρο πόσα πολιτευόνται δῶ;

— Ὅσα καὶ ἂν πολιτευόνται, ἀπάντησε ὁ Κολοκυθακόπουλος, πάμε καὶ ρωτοῦμε αὔριο στὴν ἀγορὰ καὶ τοῦ τὰ πληρώνομε ἐμεῖς ἀρζᾶν καντάν φουτοῦ καὶ ἐν τῇ ἀπαλάμῃ καὶ μὲ τὸ παραπάνω. Δὲν θέλομε οὔτε τὴν ντάρα τῶν τσουβαλιῶν νά βγάνωμε, τὰ πέρνομε κι' αὐτὰ γιὰ τυρὶ. Τί ἄλλο θέλεις; Θὰ ἀπαγῆσῃς τώρα στὴν ὑπόθεσι τῆς κουβέντας μας καὶ μὴ τὰ φέρῃς γύρω.

— Βρε ἀδερφοί, τί νά σᾶς πῶ, μὲ παραστενοχωρέψατε. Γιὰ

Κ' ἐκεῖ νά τρώγω τὰ φαγσιὰ
μὲ τὴν κρασένια σου μαγιά
καὶ τὸ νερὸ ποῦ πῖνω
κρασί νᾶνε καὶ εἶνω.

Ἄν ἦσουν θάλασσα κρασί,
Θεὸ μου! τί δουλειὰ χρυσῆ.

Εἰς τὸ κρασί ἀπάνω,
ταξίδια νά κάνω.

Νὰ κολυμβῶ καὶ νά βουτῶ,
καὶ νά σὲ πῖνω ἐνταυτῶ

Κ' ἢ νά σὲ πῶ νά σκάσω,
ἢ πῖμέ νά χορτάσω.

Λοιπὸν στὴν θάλασσα ὅλοι. Φάληρο Πειραιᾶς, Κολοκυθοῦ, ἔξασα κόντεψα νά τὴν κάνω θάλασσά καὶ τὴν Κολοκυθοῦ, γιὰτὶ τρέχει ἕνας ποταμὸς ἐκεῖ εἰς τὸν ὅποιον ἡ ἀστυνομία ἔχει ἐλευθέρη Κέρκυρα νά κελαιδοῦν μέρα νύχτα τὰ βατράχια πρὸς μεγάλη διατάραξι τῆς ἡσυχίας τῶν πολιτῶν τῶν περιστείων, δὲν ξέρω πῶς τὰ λέν, ἐνῶ ἐδῶ συλλαβαίνει τοὺς φιλησυχούς πολιτὰς καὶ τοὺς μπαρκέρει μῆσα, γιὰτὶ λέει κά-νουνε ψαλμουδιᾶς στοὺς δρόμους χωρὶς νά κυτοῦνε τοὺς ληστὰς καὶ λωποδύτας ποῦ τοὺς κλέφτουν μῆς τὰ μάτια τους.

Σήμερα

δὲν θέλω νά δυσαρστήσω κἀνένα καὶ γι' αὐτὸ σᾶς γράφω σάχλαις μίχλαις, σώνει τὸ φύλλο νά βγῆ, γιὰ νά μὴ φανούμε ἐλλειπῆς καὶ ἀπ' αὐτὴ τὴ φορὰ ὕστερα ἀπὸ ὅσας ἐλλείψεις κάναμε ὡς τώρα.

Πάρτε τὸ τέλος πάντων ὡς μασκαρένιο τὸ φύλλο καὶ ἐσπέρδαψε.

Ἐπειτα ἔχεις καὶ τοὺς τυπογράφους καὶ σοῦ φωνάζουν ὕλη, ἢ ἄλλοιως αὔριο εἶναι ἀποκρηὰ καὶ δὲν δουλεύομε, σάν νά ἦναι τοῦ ἀνθρώπου τὸ κεφάλι χυτήριο ἢ πιεστήριο, ποῦ βγάζει χιλιάδες τὴν ὥρα.

Τέλος πάντων, κύριοι καὶ κυρίαις σᾶς ἀρέσει ἢ δὲν σᾶς ἀρέσει αὐτὸ τὸ φύλλο μοῦ εἶναι ἀδιάφορο, τὸ ρίχνω στὸ λαιμὸ τῶν τοπαγράφων, καὶ ἀπὸ μεθαῦριο ἀρχίζομε τὰ βαρβᾶτα μας. Οὐ ἀναγούλες!

βάνετε νά πιούμε μία. Καὶ εἶναι εἶπατε νοικοκυρὰ; Ἐβίβα πλένει, σιδερώνει, μπαλώνει, ράφει, κόφει μαγειρεύει, σκουπίζει σιγυρίζει καλὰ τὸ σπῆτι, ξυπνᾷ ἐκείνη ἀρχίτερα ἀπὸ τὸν ἄντρα τῆς γιὰ νά δῆ τὸ νοικοκυριὸ τοῦ σπιτιοῦ, σφουγκαρίζει μαγειρεύει. . . .

— Πάλι ἀπὸ τῆς ἀρχῆς θ' ἀρχίσῃς; Τὰ εἶπαμε, τὰ ξέρει ὅλα αὐτὰ, καὶ βέβαια δὲν θὰ ἀπαιτᾶτε πρὶ τὴν πάρετε νά τὴν βάνομε νά σᾶς κᾶνῃ πρόβαις σὲ ὅλα αὐτὰ σάν μαϊμού. Σοῦ τὴν δίνομε μὲ ἐγκύησι.

— Πᾶ πᾶ, τί λόγος, βάνε νά πιούμε, ξέρεις κἀνεις κάμμιὰ φορὰ καλλίτερα σὲ μιὰ σπουδαία ὑπόθεσι νά λῆ πολλὰ λόγια γιὰ νᾶναι ἐξηγημένος, παρὰ ροῦρ ροῦρ καὶ τ' ἀμπέλα ξέφραγα. Τὸ λοιπὸν τί λέτε καὶ σεῖς νά τὸ ἀποφασίσω; Βάνετε νά πιόμε.

— Ἐμεῖς δὲν σὲ βιάζομε, ἐμεῖς κυττάζομε καὶ τὸ συμφέρο σου καὶ τὸ συμφέρο μας, μᾶς συμφέρει, σᾶς συμφέρομε νά τὰ τελειώνομε. Ἐβίβα πρῶτη. Φέρε βρε παιδί κρασί. Καὶ φρούτα. Ἐτσι ποῦ λῆς πατριώτη. Ἀπεφάσισε καὶ λέγῃ. Ἄν θέλῃς μάλιστα τὰ τελειώνομε καὶ ἀπόψε, δὲς ἐδῶ, στὸν κόρφο μου εἶναι δέκα χιλιαδούλαις μετρηταῖς.

Ἄστραψαν τὰ μάτια τοῦ Πετειναρόπουλου στὰ πεντακοσάρικα καὶ εἶπε:

— Τέλος πάντων μὲ καταφέρατε. Θέλω ὅμως νά τὴν δῶ, ἔτσι ὅμως μὲ τρόπο νά μὴ μὲ γνωρίσῃ. Καὶ πέρνεις τόσαις χιλιάδες δραχμαῖς σὺ ἀπάνω σου καὶ δὲν φοβᾶσαι τοὺς λωποδύταις;

— Ἐγὼ, ἀπάντησε, ὁ Τσεντσερόπουλος στρίφοντας τὸ μουστάκι, νά φοβηθῶ λωποδύταις, γιὰ δὲς ἐδῶ; Πιστόλα μία, ρεμπούλμπερ, δύο, καὶ τῆς τσέπης μάλιστα πῶ σκυτώνεις

Δύο μασκάρδες όμιλούν για την πατρίδα.

άνθρωπο και από κοντά, κάμα, και μχαϊρι, θέλεις να σου δείξω και τίποτα άλλο ;

— Σώνει, αδερφέ, σώνει. Και θα ταις μετρήσης απόψε της χιλιάδες ;

— Αποφινώτατα μάλιστα, σώνει σου να σ' άρεση ή νύφη, ως προς τό προικοσύμφωνο έπειδή δεν είναι πλέον καιρός και δεν δοελεύουν τά συμβολαιογραφεία κάνομε ένα ιδιαίτερο συμβόλαιο και μεθαύριο τό έπιστημάρομε στο συμβολαιογραφείο. Έμπρός λοιπόν.

— Έμπρός, είπε και ό Πετειναρόπουλος, αλλά ως πιούμε ακόμη μιá μισή, ξέρετε όμως έγώ θέλω να μασκαρευτώ για να μη με γνωρίση ή γυναϊκά μου, δηλαδή ή νύφη.....

— Έλα ντε και καλά τό είπες, ή γλώσσα άμαρτάνουσα την άλήθεια λέει. Και μήπως δεν θα ήναι απόψε γυναϊκά σου. Έβίβα της.

— Έβίβα της, φώναξε και ό Πετειναρόπουλος κουρούνα πλέον στο μήθυσι, αϊ βρε παιδιά, έξακολούθησε να λέρ, απόψε θα μασκαρευτούμε, έγώ θα βάνω της φουστανέλαις μου πουπέτα ξαπροχτές, για να δώ πως θα της φανώ σαν μασκαράς.

Και έμείς φουστανελλάδες θα γίνωμε πετάγονται και λένε οί συμπέθεροι :

Σηκόνονται, πάνε, ντύνονται, και στράτα στράτα πών στο σπίτι της Θεώνης, ή έποία πλέον τους περίμενε μετά φανών

Γυναικοκαυγας άποκηρήςτικος.

Νάτα !

Ό κύριος Θεός μās την έπαιξε πάλι. Έχτες μās κορόιδεψε ότι θα κάνη καλή μέρα και μās ξημέρωσε με λασπουριά.

Τώρα και να θέλη και να μη θέλη τινάς αν τολμήση να ξεμυτήση στους δρόμους είναι μασκαρεμένος από της λάσπαις.

Δέν έβρεχε καλλίτερα να καθόμαστε όλοι στα σπήτια μας να μεθοκοπούσαμε μονάχοι.

Και του χρόνου χειρότερα, και ή αύριανή μέρα να ήναι χασμας Κυρίου. Γόνιτο.

Χρυσογάδαρος καμαρώνει τό παιδί της γυναϊκής του.

και βατών, εκεί ήτανε συναγμένο και όλο τό συγγενολόγι του Κολοκυθόπουλου και Τσεντσερόπουλου.

Άμα πού μπήκε μέσα ό Πετειναρόπουλος τρεκλίζοντας, χαιρέτισε όλαις της γυναϊκής με τό φέσι στο χέρι και όταν έφτασε και στην Θεώνη της τόπιασε και της τό φίλησε και την τράβηξε και την κάθησε κοντά του, και της είπε, αϊ τώρα μην ντρέπεσαι, και είμαι άντρα σου και από τώρα. Μη με βλέπεις πως τώρα έχω κέφι της άλλαις μέραις ούτε τό βάζω στο στόμα μου Αϊ πού είναι ή παπάδες ;

Αύτοστιγμής πετάχτηκαν όλοι και κουβάλησαν ένα σωρό παπάδες και έγιναν ή χαραις, χωρίς ή νύφη να πη συλλαβή αν της άρεση ή όχι ό γαμπρός. Σώνει της πού ήθελε ν' άποκρηψή άντρα.

Έταγαν, ήπιαν, μέθυσαν, μέτρησε ό Κολοκυθόπουλος δύο χιλιάδες δραχμαις στον Πετειναρόπουλο τον γαμπρό, και της αποδέλοιπες της 8 χιλ. θα του της έδινε αύριο πού θα γινώτανε τά στεφανοχάρτια και τά συμβόλαια.

Πέρασαν δύο μήνες και ή νύφη βρέθηκε γκαστρομένη 5 μηνών, ό Πετειναρόπουλος πηγε να παλαβώση.

Να γιατί δεν περνούσε ό έπιλοχίας της σχολής των ύπαλιωματικών να την δη, πού της τό είχε σκαρώση, και να γιατί βιαζότανε να την ξεφουρνίσουν οί συγγενείς της στη ράχ' όποιου ευρησκαν.

Και τί έκανε ό Πετειναρόπουλος άφου την έπαθε ;

Σηκώθηκε και πηγε στη πατρίδα, λέγοντας :

— Αμ μασκαράς παντρεύτηκα, και ήτανε δυνατό να μη κάθω μασκαραλίκι ; Τώρα πέφτουν για να τους συμβιδάσουν, αλλά περι αύτου δεν μās μέλλει και ως εδώ τελειώνει ή ιστορία.